

OPINIÓ

"ESTO ES LO QUE HAY"

Qui més qui menys en algun moment de la seva carrera professional ha hagut de sentir aquesta frase:

ESTO ES LO QUE HAY. Normalment així en majúscules i en castellà, encara que l'interlocutor fes servir el català la resta de la conversa.

Sembla que usar el castellà per aquestes coses li dóna més força, i es diu això per no dir "te j...

Esto es lo que hay, quan un es queda despenjat d'una oficina tancada i va saltant d'un lloc a l'altre.

Esto es lo que hay, quan el teu bonus ha resultat ser foc d'encenalls i ha quedat en no res.

Esto es lo que hay, quan es queda amb la meitat d'efectius o et quedes completament sol.

Esto es lo que hay, quan com a responsable d'un grup de persones o oficines et diuen no pots, espavila't amb el que tens.

Esto es lo que hay, i ja t'ho trobaràs, si decideixes anteposar la teva família (fins i tot per malaltia) davant d'una reunió, moltes vegades intrascendent.

Esto es lo que hay, per que reps molts NO a la teves demandes, sigui per acostar-te a casa, per mirar la teva carrera professional.

Esto es lo que hay, acompanyat a vegades de "tens algun problema per fer el que dic?" O bé "Esto es lo que hay" i si no allà tens la porta.

Esto es lo que hay a tantes i tantes coses, la llista por ser llarga. Cadascú teniu la vostra que podeu posar.

Doncs MUY POCO HAY, si aquesta es sempre la resposta d'uns professionals. Esto es lo que hay per que no saben donar solucions imaginatives i treballades, per que no es volen tenir iniciatives i es deixa tot a directrius superiors.

"Lo que hay" són molts bons professionals desaprofitats.

"Lo que hay" és desincentivació i desmotivació

"Lo que hay" són persones resentides perque se'ls castiga per cuidar els seus fills o els seus pares.

"Lo que hay" són empleats desorientats sobre què, com i on han de fer les coses.

"Lo que hay" són fugides del talent jove i preparació per a la prejubilació.

"Lo que hay" són dones convençudes que la seva maternitat és el final de la seva carrera, diguin el que diguin les paraules de l'alta direcció.

El que hi ha és que hem de seguir parlant d'aquestes coses.

I ja no en volem parlar més. Volem fer escrits positius. Volem dir que la voluntat mostrada per Recursos Humans per donar una sortida al sostre de vidre de les dones té futur i aplicació.

Volem deixar enrera la vanalitat amb que es tracta les persones.

No voldríem que la gent acabi al final dient (Per a ser respectuosos hem usat un símil poètic que esperem tots comprendreu ja que no és la nostra intenció faltar a les bones maneres.): "Esto és lo que hay", fent gràficament amb els braços de manera metafòrica allò que acompanya un plat de mongetes seques, és a dir una but...

Ja ho hem dit moltes vegades però no ens cansarem de dir-ho: El discurs va per una banda i la realitat per una altra.

El món financer parla d'unes determinades polítiques i en quant les posa en pràctica són fins i tot radicalment diferents.

En aquesta dualitat, el teixit productiu d'aquest país va perdent gent capacitada a canvi de reducció de costos.

I anem canviant la nostra escala de valors

I el problema de la pèrdua de valors sembla que es centra a parlar de tu als professors o a la gent gran.

Els dirigents, els puntals de la societat mostren amb els seus actes uns valors (que no prediquen) que la joventut copia. No donen cap valor a l'experiència, ni a l'esforç, ni a l'estalvi.

Una persona no té cap valor, els diners són per avui, l'especulació és premiada, l'avarícia és un valor, total l'únic que cal és canviar-li el nom a la cosa.

Creació de valor, per especulació

Remuneració legítima, per avarícia.

Aspiracions lògiques, per sobèrbia.

Adaptació al mercat, per explotació.

I després d'haver provocat la crisi globalment en surten tots ben lliurats amb les butxaques plenes i amb el sistema ben preparat i greixat amb els recursos públics, per a noves especulacions i nous beneficis desbordats.

El problema no és que tota aquesta gent facin el que fan. El problema és que nosaltres no analitzem res del que passa, no som crítics, sinó tan sols "ens queixem".

Que fan els sindicats, que fan els mestres, que fan els polítics, que fan les ONG, que fa el president de la comunitat de l'escala, que fan els altres, aquesta és la nostra queixa.

I això té un cost. Perquè des de qualsevol punt de vista nosaltres també som part responsable del que està passant. Per acabar una frase d'Einstein

"La vida és molt perillosa. No per les persones que fan el mal, sino per les que s'asseuen a veure el que passa"

retalls de costos i martingales

Qui paga realment el cost de la reducció de costos.?

Doncs nosaltres

Com en economia no tan sols cal mirar les xifres directament al balanç, sino també subjacents, els costos a l'entorn, medi ambient, el personal, el familiar, el social.

Nosaltres mateixos a vegades tan sols contemplem la xifra de la nostra nòmina, o el dor al mes de febrer i en referencia a això ens mostrem contents, poc contents o totalment insatisfets. Obviant altres variables que també tenen valor en la nostra existència. (Que cadascú coneix la seva)

I és aquí on paguem el costos. Nosaltres a nivell personal, i la societat, derivant, per exemple, cap un gran massa de assalariats mileuristes fent serveis de tota mena cap a grans empreses amb poc personal qualificat.

Que ningú passi de 9 euros!. Aquesta és la consigna en la contenció de despesa en els menjars. Sembla que s'està complint a "rajatabla" des de la presidència(?) fins als grups (botones).

L'única excepció són els directius (els mil i escaig) que segons norma 60.70.010 apartat 3.3.5 tenen un import de 12,02. Poc no?

Però en fi, la diferència no deu estar en el menjar, que tots mengem, sinó en el plat.

El Consell d'Administració no ens consta tingui assignada cap norma pel pagament.

Així ens agrada, austeritat. Ja està bé de panxes contentes. Quan val una hamburguesa 2 euros?, encara et sobren 7 i si et portes la carmanyola cost "0". 9 euros més per fer rodar la màquina financera d'aquest país que està molt mancat d'inversions.

La banca tan vilipendiada pels exegetes de la moral mostra el camí.

I nosaltres apa, a queixar-nos, com sempre. País!!

Afília't. És una bona opció. Posa't en contacte amb nosaltres, ens trobaràs a les adreces que t'indiquem aquí sota